

Nordiska Kammarorkestern och jazztrion TRI i gemensam konsert under Stöde musikvecka.

FOTO: LEIF LAGERSTRÖM

Genremöte i respekt

Till vardags lever jazz och klassisk musik i skilda bon. Men ibland görs försök att få dem att mötas, med varierande resultat.

RECENSION Libor Sima tycks tillhöra den sortens människor som det bara sprutar musik ur: han är solofagottist i Stuttgarts radioorkester, spelar jazz på hög nivå, arrangerar snyggt och hade komponerat medparten av kvällens musik. När man lyssnar till en sådan naturbegåvning tänker man faktiskt sällan på genre: man tänker musik, rätt och slätt.

Alla i trion är meriterade klassiska musiker – Meinhard Obi Jenne spelar bland annat med Berlinfilharmonierna. Med dem som musikveckans jazzensemble blev ett möte med Nordiska Kammarorkestern självklart.

KONSERT

Stöde musikvecka: TRI meets NKO

Libor Sima, fagott och saxofon, Mini Schulz, bas, Meinhard Obi Jenne, slagverk, samt Nordiska Kammarorkestern

Dirigent: **Emil Eliasson**
Stöde kyrka, torsdag

Här står klart att mycket

jazz också kan gälla som modern konstmusik. För trion kan ett solo lika gärna vara en kadens, en uppvisning utan drivande komprym, i ett tyst rum. Här kokar det av instrumentkunskap, fantasi och infall, och inget blir tjatigt.

Fagotten är ett läckert instrument för jazz – lite tonsvagt kanske, men det finns ju mikrofoner. Den har humorn, den nasala klangen och den puttrande rytmen som Libor Sima till exempel lägger som komp för basen i det stycke som en kritiker en gång, enligt Mini Schulz, liknade vid en ljudet av en överkörd katt. Och visst

finns katten där, fast kanske lite lindrigare åtgången – snarare med svansen i en dörr än demolerad på gatan.

”Nevertheless” framhåller den mjuka fagotten och ”Eric” med milt ostinato och vacker melodi refererar till Eric Saties Gymnopedie. Obi Jenne bidrog med musik som byter rytmer hela tiden, som en provkarta varje rytmns speciella känsla.

”Patterns”, Libor Simas stycke för trio och orkester, använder inte orkestern som stråmaskin utan låter den ta ena huvudrollen. Ofta blir det en dialog mellan orkester och trio där man turas om att ha ordet, men

också partier där saxofonen är solist till orkesterkomp, polyrytmik, improvisation på något ställe i orkestern, intrikata rytmer för stråkarna. Ibland ligger orkestern som en skugga efter jazzbasen, och den fylliga orkesterklangen ger en rymddimension.

Om än rätt fragmentarisk är musiken mäktig och sammansatt och ett av de bästa exempel jag har hört på verklig cross-over, intelligent skriven med ömsesidig respekt, och publiken var överförtjust. Om jag går åt mitt håll och du går åt ditt håll som kan vi ändå mötas. Om skickligheten finns.

Susanne Holmlund

Glädjespridare både nu och då

RECENSION De skapade en epok på 1930- och 40-talen - dragspelskungarna i Ådalen, de som gjorde Ångermanälven till ”dragspelslets Mississippi”.

Deras betydelse för svensk populärkultur kan inte överskattas. Och vem är bättre skickad att berätta om dem än Jörgen Sundeqvist, som själv har rötter i Kramfors, och som var personlig vän till dem? Som kände både Karl Grönstedt och Andrew Walter och blev elev till Hans-Erik Nääs, på inrådan av Andrew Walter som hörde honom som åtta-åring. Att träffa legendaren var ”som att träffa Gud” för unge Sundeqvist.

Jörgen Sundeqvist har inte bara kunskaper om drag-

KONSERT

Stöde musikvecka: Ådalens dragspelskungar
Jörgen Sundeqvist, dragspel
Huberget, torsdag

spelskungarna; han kan också återge deras musik eftersom han själv är ”kung” på sitt instrument och skickligt utnyttjar alla dess möjligheter.

Hans teknik är trygg, briljant, lekfull; hans rubaton, ornament och inte minst det smakfulla nyansspelet gör att han kan få svensk dansmusik förvandlad till italienska och centraleuropeiska konsertvalser; han lockar fram det soliga och mjuka såväl som det känsloladdade.

Att göra konstmusik av låtar med rötter i folklig tradi-

Jörgen Sundeqvist spelar och berättar om Ådalens dragspelskungar i Stöde musikvecka.

FOTO: SUSANNE HOLMLUND

tion lyfter musiken. Och Sundeqvist väljer förstas stycken som visar både hans och upphovsmannens kvalitéer. Hans-Erik Nääs ”Fingerlek” lever upp till sitt namn, liksom Hasse Wallins ”Snurran”. Av Andrew Walter spelas bland

annat en jazzinfluerad låt där han refererar till sin kända ”Afton på Solvik” och en pasodoble som i detalj fångar spanskt tonspråk.

Berättelsen om deras liv ger förstås en extra dimension. Om hur de som unga cyklade tiotals mil med spe-

let på pakethållaren. Om hur Walter växte från en trashank till en av svensk underhållnings ikoner i sin tid: en superkändis i radio och TV, som drev skivbolag, tidskrift och notförlag, som målade i olja, samlade på knivar och läste hyllvis med böcker om UFO:n.

Det är svårt att tänka sig något som slår dragspelet i sprittande munterhet och brusande nostalgi. Jag undrar ibland om musik har en kompensatorisk funktion. Kanske var det ingen slump att det var under krig och depression som människor behövde dragspelet som bäst. Det spred glädje och framtidshopp.

Jörgen Sundeqvist är en glädjespridare i sin tid.

Susanne Holmlund